

Dokument nr. 8:54

(1999-2000)

Forslag fra stortingsrepresentantene Carl I. Hagen og Siv Jensen om å innføre et eget utenlandsbudsjett i tillegg til det ordinære nasjonal- og statsbudsjett for kjøp av varer og tjenester fra og i utlandet uten innvirkning på norsk innenriksøkonomi

Til Stortinget

Bakgrunn

Norge er i en internasjonal meget unik økonomisk situasjon idet landet har betydelige overskudd i statsbudsjettet og overskudd i handelsbalansen med utlandet. I tillegg er det meget lav arbeidsledighet og stabil lav inflasjon. Samtidig er det mange områder i landet som bør styrkes og forbedres, men av hensyn til ringvirkningene med muligheten for økt inflasjonspress og renteøkning hvis den innenlandske etterspørsel ble økt, hindrer bruk av penger på områder hvor mange mener det er nødvendig.

En vesentlig og delvis avgjørende vektlegging av finanspolitikken og finanspolitiske indikatorer ved behandlingen av statsbudsjettet legger en klar begrensning av offentlige utgifter som altså staten har penger til å kunne bruke. Særlig renten er sterkt utsatt for debatt fordi hvis Norges Bank blir bekymret for inflasjonspress som følge av en økning i etterspørselen etter varer og tjenester innenlands, vil det naturlige svar være en renteøkning for å dempe etterspørselspresset, i og med at sentralbanken nå i praksis styrer renten etter et inflasjonsmål og etter innvirkningen på stabiliteten i norsk innenriksøkonomi.

I dagens budsjettssystem med tabeller og indikatorutregninger regnes alle utgifter over statsbudsjettet å ha nøyaktig samme finanspolitiske virkning helt uavhengig av den reelle situasjon. Dette er en åpenbar svakhet som både hindrer fornuftig pengebruk og en nyansert finanspolitisk debatt. Det ville bli en langt mer realistisk økonomisk debatt og handlefrihet hvis alle finanspolitiske indikatorer og beregninger i nasjonalbudsjettssammenheng ble satt på korrekt måte basert på de reelle virkninger for norsk innenriksøkonomi.

For å illustrere hvor håpløst dagens system er nevnes noen eksempler:

- En styrking av sykehusenes budsjetter for kjøp av utstyr med 1 mrd. kroner tas i dag med som økt

innenlandsk etterspørsel enten kjøp av utstyr skjer innenlands eller fra utlandet. En styrking av utdanningsbudsjetter med 1 mrd. kroner regnes selvsagt som økt etterspørsel, men kjøp av studie-plasser i utlandet med 1 mrd. kroner ville ikke betydd noe for etterspørselen innenlands.

- En styrking av eldreomsorgen med bygging og drift av sykehjem med 3 mrd. kroner øker selvsagt etterspørselen tilsvarende, men hvis bygging og drift skjedde i utlandet ville det være omtrent null etterspørselsvirkning for norsk økonomi.
- Hvis staten kjøper fregatter for 12 mrd. kroner i utlandet betyr det intet for etterspørselen i norsk økonomi, med mindre kjøpene kobles til gjenkjøpsforpliktelser fra norske bedrifter.
- Hvis u-hjelpen økes eller minskes med noen milliarder kroner betyr det intet for finanspolitikken i Norge hvis det da ikke er slik at bruken av hjelpen går til kjøp av norskproduserte varer og tjenester eller til lønn for norske borgere.
- Hvis det ble kjøpt inn nye biler til politiet og helikoptre til Forsvaret fra utlandet, betyr det ikke noe for økt etterspørselspress i norsk økonomi, men kun for bedre arbeidsforhold og bedre kvalitet og kvalitet i utstyr tilgjengelig for viktige deler av norsk myndighetsutøvelse.

Slik nasjonal- og statsbudsjettet i dag er satt opp skiller det ikke mellom kjøp av varer og tjenester fra utlandet og kjøp av varer og tjenester innenlands. For de fleste land er dette normalt, men for Norge er dette nå en betydelig hindring for en fornuftig disponering av den økonomiske velstand i et langsiktig perspektiv. Det er for øvrig også en merkverdighet at det i nasjonal- og statsbudsjettssammenheng skiller mellom identiske investeringer basert på bokføringsmetoder og måter å organisere en virksomhet på uten at det er presentert noen fornuftig forklaring på forholdet. Det tenkes her på den ulike behandling som skjer med in-

vesteringer over og under streken i statsbudsjettet, altså om det er investeringer i aksjer eller i bygninger eller noe annet håndfast.

Slik det nå er kunne man innenfor det nåværende system kjøpe aksjer i Norsk Sykehusutstyr ASA for 5 mrd. kroner hvor staten var eneaksjonær. Så kjøpte man inn utstyr for aksjekapitalen som så ble leiet ut til norske sykehus for 1 mill. kroner pr. år. Det ville, bortsett fra den ene million, vært holdt utenfor alle makroøkonomiske beregninger fordi det dreiet seg om aksjekjøp og ikke utstyrskjøp. Dette er selvsagt et meget spesielt eksempel, men i prinsippet korrekt fordi aksjekjøp er under streken, mens utstyrskjøp er over streken.

De makroøkonomiske beregninger bør derfor på noe sikt gjennomgå med det for øyet å lage et system som er relevant og korrekt for vurderingen av norsk innenlandsøkonomi når det gjelder tilbud/etterspørselsvirkninger, inflasjons/deflasjonstendenser og rente- og valutadannelsen. Det er imidlertid viktig å få en rask etablering av et system hvor fornuftig kjøp av varer og tjenester i utlandet ikke stoppes fordi det helt feilaktig fremkommer i tabeller over innenlandsk kjøp av varer og tjenester. Det må være dumt at kjøp av varer og tjenester fra utlandet ikke skjer fordi det blir regnet som en økning i den innenlandske etterspørsel med den fare for rente- og inflasjonsøkning som da kunne blitt resultatet. Det er dog for dumt å behandle en utgift som en økning i etterspørselen både når det er riktig og når det er galt.

Derfor fremsettes dette forslaget for å etablere et eget budsjett for kjøp av varer og tjenester i utlandet som så ikke inngår i de tabeller og beregninger som foretas i nasjonal- og statsbudsjettsammenheng for å beregne stramheten og slakketten i finanspolitikken. Dette kan for mange utenfor det politiske liv på Løvebakken virke som et anstaltmakeri fordi mange analytikere ville lett ta hensyn til og ikke overreagere over noen milliarder i økte bevilgninger på et statsbudsjett på rundt 600 mrd. og et bruttonasjonalbudsjett på rundt 1200 mrd. kroner. I den politiske verden makter de fleste ikke dette og under budsjettbehandlingen om høsten og revideringen om våren hyles det fort opp om renteøkning og inflasjonspress for bare noen hundre ekstra millioner og det hyles like mye om pengene brukes i utlandet eller i Norge. Forslaget om en overføring av midler til et selvstendig og separat utenlandsbudsjett for bruk i utlandet i samsvar med et eget regelverk eller punkt i Stortingets bevilgningsreglement skyldes således mangler i det politiske system for forståelse av de reelle størrelser i et statsbudsjett. Et slikt utenlandsbudsjett vil skape en debatt om hvor stort et slikt budsjett kan være for et budsjettår som vil være relevant i en soliditetsdebatt om statsbudsjettet og deretter hvorledes pengene burde brukes. Et slikt system ville også gjøre det mulig for mange berørte offentlige etater og

samfunnsgrupper å foreslå ekstraordinære innkjøp av varer og tjenester i et kortsiktig perspektiv fra utlandet.

Et slikt eget budsjett vil selvsagt måtte få inntekter på samme måte som det nåværende petroleumsfond, altså fra statsbudsjettet, eller rent teknisk til utenlandsbudsjettet fra petroleumsfondet slik statsbudsjettet får midler fra petroleumsfondet.

For at et slikt utenlandsbudsjett skal kunne virke etter sin hensikt, må det etableres klare regler for hvilke type utgifter som skal kunne betales fra dette budsjettet. Det er for eksempel selvsagt at det ikke kan være varige faste og langsiktige utgifter fordi man vet aldri hvor lenge den nåværende økonomiske situasjon for Norge, med overskudd på statsbudsjett og handelsbalanse vil vare. Der det dreier seg om løpende driftsutgifter bør disse alltid være av en karakter, art eller form som kan avvikles i sin helhet etter maksimalt 3 år. For øvrig må det dreie seg om kjøp av utstyr som ikke inngår i et vedvarende anskaffelsesprogram, men som særskilte innkjøp basert på en spesiell situasjon og fordi det er penger tilgjengelig for formålet. Det må således være ekstraordinære innkjøp eller kjøp av varer og tjenester som lett kan avvikles i trangere tider.

I tillegg til at det ikke må være varige og faste utgifter som kan pålegges utenlandsbudsjettet er det også viktig at det kun er utgifter som ikke påvirker den innenlandske etterspørsel etter varer og tjenester. Det må således innføres en kontrollordning og godkjennelsesordning innefor et regelverk, slik at eventuelle virkninger for innenlandsøkonomien blir flyttet over til det ordinære nasjonal- og statsbudsjetts bevilgninger og tabeller og beregninger. Et utgangspunkt for vurderingen av et system med et utenlandsbudsjett kan for eksempel være at kun utgifter til kjøp av varer og tjeneste som for 90 pst. vedkommende får virkning i utlandet og maksimalt 10 pst. gir virkning for innenlandsøkonomien. Når et slikt system innføres bør det selvsagt også skje en korrigering for allerede eksisterende budsjettposter som for eksempel u-hjelpen som for en betydelig del kun gir økonomisk virkning i utlandet. Det samme gjelder deler av bevilgninger til internasjonale organisasjoner og operasjoner.

Forslagsstillerne ser således faren for at et slikt utenlandsbudsjett blir påført ordinære og faste innkjøp slik det skjedde med folketrygden på begynnelsen av 1970-tallet. Samtidig må det kunne forsvares som det gjøres i alle moderne selskaper at det utbetales en bonus eller bekostes noe spesielt når resultatet av virksomheten er spesielt godt. Det må være meningsløst at når budsjettet i 1999 fikk et overskudd på mer enn i 30 mrd. kroner i forhold til det som var beregnet og forventet, så brukes disse midler bare til kjøp av flere aksjer i utenlandske selskaper til sparing for fremtidige generasjoner uten at de som i dag

bor og lever i landet mottar noen som helst fordel av det. Når slikt skjer mener forslagsstillerne at det ville være fornuftig med en debatt om tiltak som særlig den eldre del (de lever ikke i fremtiden som pengene saltes ned til) av befolkningen kunne nyte godt av.

Slik forslagsstillerne ser det er det flere formål et slikt utenlandsbudsjett vil kunne benyttes til som vil være bra for de som lever i Norge i dag, men også for den langsiktige fremtid for landet.

1. Tilstrekkelig topp moderne utstyr for sykehusene

Hvis norske sykehus fikk tilgang til det mest moderne sykehusutstyr som bare produseres i utlandet i det omfang som sykehusene kunne nyttiggjøre seg, ville det kun bli fordeler. For det første er det meget motiverende for personalet å ha tilgang til de beste arbeidsredskaper. For det annet vil moderne utstyr øke muligheten for kvalitative gode diagnoser og behandlingssopplegg. For det tredje ville det være sannsynlig at moderne utstyr ville redusere den tid de ulike profesjoner som leger, sykepleiere og hjelpepleiere bruker på pasientene og for det fjerde ville pasientene få den trygghetsfølelse som følger av at de visste at norske sykehus var utstyrt med det mest moderne utstyr. Trygghetsfølelse i seg selv bedrer livskvaliteten.

Når det er klart at det meste av det moderne sykehusutstyr blir produsert i utlandet ville det ikke betydd mye for etterspørselen i Norge å anskaffe tilstrekkelig med topp moderne utstyr til de norske sykehus. Det som eventuelt ville belaste det innenlandske etterspørselsbudsjett, ville være opplæringsaktiviteten, men sannsynligvis ville det vært kompensert av den effektivitetsgevinst som som regel følger av å bruke det mest moderne utstyr i forhold til det mer gammeldagse. Ekstraordinært innkjøp av utstyr til alle sykehus belaster selvsagt ikke de ordinære budsjetter og normal fornyelse eller aktivitet.

2. Kjøp av studieplasser og utdanningsutstyr i utlandet

I mange år har det vært hevdet at Norge bør øke sin utdanningskapasitet, særlig i høyere utdanning for å styrke sin evne til å sørge for at den norske befolkning er langt fremme når det gjelder utdanning. Enhver økning i utdanningstilbudet i Norge betyr en økning i andelen av befolkningen som er engasjert i utdanningssektoren, det være seg som professorer eller annet utdanningspersonell, eller som ansatte i de mange tilleggstjenester som er nødvendig for å produsere utdanningstjenester og de bygninger og boliger som også er nødvendig.

Kjøp av studieplasser ved utenlandske universite-

ter og høyskoler reduserer presset på utdanningssektoren i Norge i tillegg til de tilleggsfordeler som fremkommer ved at norske studenter tilegner seg et annet språk, innsikt i andre kulturer, etablering av internasjonale nettverk og generelt utvider sin horisont og tenkemåte. En større andel av den utdannede befolkning fra andre lands universiteter og høyskoler vil også styrke den norske muligheten for å finne noe å leve av etter at oljevirkosomheten eventuelt tar slutt.

Et eget og nytt tilleggsprogram for kjøp av studie-plasser ved utenlandske universiteter, samt kostnader ved gunstige stipendordninger for å stimulere norske studenter til å reise utenlands kan selvsagt også relativt raskt reduseres hvis det inntrådte en vanskeligere økonomisk situasjon for landet. I mellomtiden kunne det innenlandske norske utdanningstilbud baseres på et noe lavere kvantitetsnivå og derved redusere etterspørselen etter lærerkrefter, tilleggstjenester og bygnings- og utstyrmasse.

For gradvis å gjennomføre et ekstraordinært løft for undervisningssektoren i Norge kan man også fra tid til annen foreta ekstraordinære innkjøp av utstyr som IT-utstyr og dataprogramvare, slik at norske elever, studenter og forskere kan få tilgang til det mest avanserte utstyr som produseres i utlandet.

3. Sykehusoperasjoner kan kjøpes i utlandet

Det er mye som tyder på at kapasiteten i de norske sykehus for operasjoner og behandling ikke er så langt unna det som er nødvendig og forsvarlig for å holde tritt med behovene. Det store problem er imidlertid de mange ventelister fordi kapasiteten tidligere var alt for lav og derved er det oppstått kø og ventelister. Hvis imidlertid tilgangen på nye oppdrag er lik kapasiteten for effektivisering, mens det i tillegg er en ubehandlet kø/venteliste på noen hundre tusen operasjoner/behandlinger vil vi aldri komme åjour.

Derfor er det meget viktig å få fjernet ventelister og køer slik at kapasiteten i helsesektoren hele tiden kan være litt større enn etterspørselen og slik at kostnadene holdes under kontroll. Den beste form for kostnadskontroll er selvsagt at tilbudet er noe større enn etterspørselen og at det er konkurranse mellom tilbyderne.

Et ekstraordinært program for kjøp av operasjoner ved utenlandske sykehus er derfor meget fornuftig i enhver sammenheng, både av hensyn til sykehussektoren i Norge og av hensyn til pasientene. Etableringen av et ekstraordinært statlig budsjett for kjøp av operasjoner i utlandet med full dekning av reisekostnader, overnattingskostnader og betaling for operasjoner med mer for å fjerne «pukkelen» i sykehusoperasjonskøen er derfor bare fornuftig og må være langt mer fornuftig enn å øke den norske stats andel av aksjene i Coca Cola International.

4. Eldreomsorgstjenester og ferieopphold kan kjøpes i utlandet

Mange hevder at problemene innen norsk eldreomsorg er slik at det er mangelen på kvalifisert arbeidskraft som er det store problemet i utbyggingen av en bedre eldreomsorg, og det kan være riktig hvis det etterspørres arbeidskraft som er engasjert i andre sektorer. Det er imidlertid fullt mulig å importere entreprenørtjenester fra utenlandske bedrifter til bygging av sykehjem og omsorgsboliger, mens det er mye vanskeligere å importere tjenester på kortvarig basis over et utenlandsbudsjett slik det her fremmes forslag om. Det er imidlertid fullt ut mulig å importere en god del eldreomsorgstjenester på varig og fast basis som en del av det ordinære eldreomsorgstilbud, men alle driftsutgifter til eldreomsorgsinstitusjoner i utlandet må dekkes over det ordinære statsbudsjettet eller kommunebudsjettene fordi det vil være en permanent og varig utgift som ikke kan nedtrappes i dårligere økonomiske tider.

Det som imidlertid er mulig, er å dekke engangskapitalutgifter til kjøp eller bygging av institusjoner med utstyr i utlandet for eksempel i Spania, Mallorca, Kreta, Kypros m.m. En slik kapitalanbringelse vil ikke medføre noen andre forhold enn kjøp av aksjer i Coca Cola, Philip Morris eller City Bank idet det vil være fullt mulig å selge bygningene på lik linje med at aksjer kan selges. Forskjellen er at det ene er en investering i aksjer og det andre i bygninger og forskjellen hva angår sikkerhet vil være et evig diskusjonstema.

Det er således fullt mulig å kjøpe bygninger i utlandet over et utenlandsbudsjett for bruk i norsk eldreomsorg, det være seg for pleietrengende eldre eller bare eldre. Så lenge den gode økonomiske situasjon eksisterer kan for eksempel alle eldre over 70 år tilbys et gratis opphold i utlandet på norskeide eller innleide hotellinstitusjoner i utlandet i et visst antall uker pr. år, med reise og opphold inkludert for en lav egenandel. Basert på en vurdering av den økonomiske situasjon kan slikt tilbys hvert år eller med noen års mellomrom. Basert på de eldres ulike helsesituasjon kan tilbudet varieres. Utgifter til fly og opphold i utlandet vil ikke få noen virkning for norsk innenriksøkonomi og tilbudet kan enkelt innskrenkes eller stoppes hvis den økonomiske situasjon i Norge endres.

Kjøp av bygninger og hotellbedrifter i utlandet, samt eldreomsorgsinstitusjoner til både fast varig bruk med driftsutgifter dekket av det ordinære budsjett og ferieopphold i utlandet bør være en oppgave for et utenlandsbudsjett som kun vil bedre livskvaliteten for den eldre del av den norske befolkning uten noen innvirkning eller skade for norsk innenriksøkonomi.

5. Forsvars- og politi-utstyr og -operasjoner i utlandet

Normale budsjettrestriksjoner er i dag en hindring for at det norske forsvar og politi kan utstyres med det absolutt beste og mest moderne utstyr fordi etter hvert som utstyrsanskaffelser er nødvendige går det utover driftsrammene for virksomheten og fordi budsjettene må veies mot andre offentlige formål. Kjøp av utstyr og ekstrabetaling for oppdrag som påføres som følge av operasjoner av midlertidig karakter internasjonalt, kan belastes utenlandsbudsjettet, så lenge det er utenlandsk produsert utstyr som ikke medfører gjenkjøpsavtaler med norske leverandører.

Når det kom inn titalls milliarder i ekstrainntekter som det ikke var budsjettet med kunne f.eks. dette bl.a. benyttes til ekstraordinært kjøp av noen jagerfly og helikoptre til både politiet og Forsvaret og eventuelt til kjøp av en ekstra fregatt uten gjenkjøp. Det er imidlertid viktig at ikke ordinære innkjøp av utstyr som fremkommer jevnlig blir belastet utenlandsbudsjettet og at all driftsutgifter for utstyr innenlands blir belastet det ordinære budsjett.

6. Markedsføringsutgifter i utlandet

Det benyttes i dag gjennom Eksportrådet og NORTRA en del ordinære midler til markedsføring av norske bedrifter og norsk reiseliv i utlandet. Dette er en fast normal oppgave som må dekkes over de ordinære budsjetter. Det er imidlertid mulig fra tid til annen å satse ekstra med midler fra et utenlandsbudsjett når situasjonen tilsier at det kan være fornuftig med en spesiell kampanje eller en midlertidig radikal økning i forbindelse med spesielle hendelser hjemme eller spesielle messer m.m.

Kjøp av utstyr og eventuelle bygninger og eiendommer for assistanse til markedsføring av Norge medfører selvsagt ingen virkning for norsk innenriksøkonomi og derfor burde også kjøp av ambassadebygninger og deltagelse i kjøp av noen «Norway House» eller «Scandinavian House» være fornuftige pengeplasseringer over et utenlandsbudsjett, idet fast eiendom i verdens storbyer som regel er en trygg investering, og i tillegg kommer generell markedsføring av Norge.

Den gode utenriksøkonomien kan også over et utenlandsbudsjett benyttes til særlige kampanjer i utlandet for eksempel å få aksept for en radikal økning av selfangsten for å bevare fiskeriressursene til mat for mennesker og for hvalfangst for å holde bestanden nede av samme årsak.

7. Kjøp av forskningsresultater og patenter

Det er nå et press i innenlandsøkonomien for å øke bevilgningen til forskning og det vil gå på bekostning av andre budsjettformål som også vil legge beslag på arbeidskraftressurser og det vil ifølge sosi-

aløkonomene medføre etterpørselspress og fare for inflasjon og overoppheting. Norsk deltagelse i og kjøp av forskningsresultater i utlandet som våre norske forskningsmiljøer kan nyte godt av, burde også være et fornuftig program basert på tanken om at det ikke er alt vi bør være selvforsynte med i landet, men at når vi har bra med penger for bruk i utlandet kan det benyttes mer aktivt enn i dag. Dette betyr selvsagt ikke at det skal foretas noen endringer i systemer hvor folk arbeider både med forskning og tjeneste- eller vareproduksjon samtidig. Det er kun der mangel på kapasitet og ressurser for egen forskning er en hindring, at muligheten for kjøp av forskningsresultater og patenter påpekes som en mulighet.

Eksempel

Et særskilt utenlandsbudsjett kan etter sin gjennomføring for eksempel se ut som følger for budsjettåret 2001:

Norges utenlandsbudsjett for budsjetterminen 2001

<i>Inntekter overført fra petroleumsfondet (vurdert etter hva man mener det er mulig å bruke til utenlandsbudsjettet for terminen) .....</i>	8 000 mill. kroner
--	--------------------

Utgifter

Ekstraordinært kjøp av utstyr til sykehusene	1 000 mill. kroner
Kjøp av to redningshelikoptre	300 mill. kroner
Reiselivskampanje (Nortra) i USA (Andre land andre år hvis rom)	100 mill. kroner
Støtte til små og mellomstore bedrifters messedeltagelse (Eksporkampanje).....	100 mill. kroner
Kjøp av nye biler, helikopter og annet utstyr til politiet	500 mill. kroner
Kjøp av operasjoner i utlandet med mer enn 3 års ventetid i Norge og behandlingsplasser ...	1 500 mill. kroner
Kjøp av studieplasser i høyere utdanning utlandet	700 mill. kroner
Kjøp eller investering i institusjoner for eldre pluss drift av slike	1 500 mill. kroner
Ferieopphold for eldre	1 500 mill. kroner
Nytt IT-utstyr og programvare for utdanningssektoren	800 mill. kroner
	8 000 mill. kroner

Konklusjon

I dag vurderer og behandler Finansdepartementet enhver krone brukt på samme måte i nasjonalbudsjett og finanspolitisk sammenheng. Hvis bevilgninger som nevnt i eksemplet over ble tatt inn i den ordinære budsjettoppstillingen ville mange i det politiske miljøet rope varsko om overoppheting, inflasjon og renteoppgang og uansvarlighet selv om det ble påpekt at alle pengene skulle brukes i utlandet uten noen innvirkning på innenlandsøkonomien. Det kan ikke være en fornuftig begrunnelse når et påstått hensyn til overoppheting og inflasjonsfare også stopper en fornuftig bruk av penger *til beste for landets innbyggere* som *ikke* betyr noe for etterspørsel innenlands. Det må også kunne drøftes i fordelingspolitisk sammenheng fordelingen mellom generasjoner. Når mange bruker begrepet rettferdig fordeling bør man også tenke på fordelingen mellom generasjoner og ikke bare på forholdet mellom ulike inntektsgrupper og kompetansegrupper og kjønn. Når det uten debatt tas for gitt at en vesentlig økning i oljeinntektene *bare* skal tilfalle sikring av levestandarden for de som lever i fremtiden og ikke de som bygget opp landet i fortiden, må det være noe riv ruskende galt. Derfor mener forslagsstillerne at det må etableres et system hvor de eldre som har behov for eldreomsorgstjenester, sykehus tjenester og bedre levestandard i form av ferie utenlands, kan få dette når landets pengeinntekter gjør det mulig.

Forslag

På denne bakgrunn fremmes følgende

f o r s l a g :

I

Fra og med budsjettåret 2001 gjennomføres en oppdeling av nasjonal- og statsbudsjettet slik at utgifter som ikke medfører noen finanspolitisk eller etterspørselsvirkning i norsk innenriksøkonomi skilles ut i et eget utenlandsbudsjett. Utgifter belastet utenlandsbudsjettet medregnes ikke i de nasjonaløkonomiske og finanspolitiske indikatortabeller.

II

Et regelverk for utenlandsbudsjettet basert på hovedretningslinjene i dette forslaget utarbeides av Regjeringen som bes legge det frem for Stortinget sammen med Revidert nasjonalbudsjett.